

Celej tejden jsem tentokrát do Domečku nejela, protože jsem si chtěla urvat trochu toho času na Vánoce.

Ne úklid, ale trocha toho pečení a zdobení. Takže jezdil Brtník sám a hospodařili tam s Mouresem sami. A já měla jen zprostředkovaný zprávy. Jako třeba, že to je malej Soptík, protože se zájmem načuhoval do kamen. Pako jedno zvědavý. A užíval si Brtníkovi přítomnosti, když ten si dal technologickou přestávku, páč bylo zapotřebí odvětrat ten šílenej prach z prořezávání betonový podlahy. Vždycky, když Brtník přijel, dostal Mourínek dlábés a pak nášup ještě při odjezdu, jako odpustek, za to, že tam zůstává sám. Já víím, nezůstává tam úplně sám, ale... Přišel k nám, protože tady má společnost, kterou hledá a nemá ji taky na stálo. Ale, nedá se nic dělat, jasný.

No a tak jsem se v pátek těšila a byla zvědavá, jestli tam bude. Když jsme dojížděli, říkala jsem Brtníkovi, ať jede pomalu, že vnučka sousedky má vždycky strach, aby ho nepřejela, protože maže autu napřed. Odvětil mi, že v pohodě, protože zatím vždycky čeká způsobně na zahradě, než se otevřou vrata. A měl pravdu. Mourínek tam na nás čekal. Jakmile jsem otevřela bránu, abychom mohli vjet dovnitř, nestačila jsem říct ani jednadvacet a už mi mazal v ústrety. Tááákovou von vám měl radost. A já taky. A nejvíc pochopitelně Rumoušek, kterej je z něj totálně hyn. Tali Brtník při vystupování z auta pro jistotu ještě přibrzdil, ale pak už všechno prostě fungovalo, jak kdyby byl Moures s námi odjakživa.

Okamžitě se nasáčkoval dovnitř a šel zkontrolovat, co se za tu dobu, co tam nebyl změnilo. Nic. Vůbec nic a nezměnilo se ani to, že na něj čekala zase jeho oblíbená paštička. A nejen ta. Ráda bych ho časem, pokud u nás bude takhle bivakovat nadále, připojila k tomu, že bude taky dlabat syrový maso. Takže k tomu dostal ještě kousek syrovýho kuřátka v podobě biskupa. Poradil si s tím hravě a vrátil si u toho jako kolovrátek. Šla jsem pak dát dlábés ohaříkům do předsíně a jemu dala malý překvápko, který jsem mu pořídila. Tlůůústou plyšovou myš! Jeditííí, jakou von měl radost. Zakousnul se do ní a dal jí pořádně do těla, válel s ní sudy a nadšeně do ní hlodal. To je jinčí kafe, než nějaká kuklička z papíru, nebo proutek co běží po zemi. Stála jsem tam a usmívala se zase jako blbeček.

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2020/12/20201206_104508.mp4

A usmívat jsem se mohla dál i díky Taliprtce, která se prozatím chová neuvěřitelně. Tak, že bych to nečekala. Respektuje nás a hlavně taky Mourese. Ten se s ní, pravda, nemaže a hned od začátku nastavil jasně, kdo je tady pánem bez ohledu na velikost a razanci projevu. A teď, když si ji pěkně vydrezíroval, tak nejen - jak je z obrázků patrné - dokážou ležet fšící tak nějak poblíž, ale □ □ taky jí začal tak trošku pekelně zlobit. Zaujal ho totiž její flekatej ocásek. □ □ Je zajímavý, že Rumíčkův ocásek ho netankuje, zato ten její je v centru jeho pozornosti. A.....tak musíme Tali bránit □ □ . Pro poprvý jsem tehdy ještě houkla - spíš tak nějak obecně, aby se mírnila. Ale jinak stojíme na její straně, protože to zase ten malej pekelník musí respektovat i jí. Nerada bych, aby jí zase přerostl přes hlavu. To je slušná otočka v Tali chování teda, abych pravdu řekla. Opravdu. Ani ve snu by mě nenapadlo, že takhle pokojně budeme moct s kočkou pod jednou střechou fungovat. A že to navíc bude takhle hned. Vždycky jsem kočku a psa chtěla. A nikdy to k tomu nebylo. Teď, když jsme si pořídili domeček jsem o tom mohla taky jen tak snít, protože prostě Tali.

A pak přišel malej souseďovic Moures a všechno otočil jinam. Výhodou bylo to postupný seznamování se na neutrální půdě. A on sám, jako kdyby věděl a všechno si to tak nějak řídil. A já mohla jen přihlížet. I to je, myslím to, o čem je kočka. Že ta si věci řídí po svém. Jen pro něj je to ještě trošku brzy, ještě tam nejsme nastálo. I když ... on sám to vidí asi jinak. Je rád, že tam má společnost, to je to, co mu chybělo nejvíc.

Když jsme přijížděli, všimla jsem si, že se u souseďů jinak svítí, jak avizoval ve čtvrtek už Brtník. Takže to už se pravdu paní souseďka asi vrátila. Čapla jsem pak Mouríska a šla na výzvědy, že bych ho doručila domů. U plotu stálo auto, takže tam byla za souseďkou vnučka. Nevěděla jsem, kde je zvonek, tak jsem aspoň volala, hvízdala a snažila se dohodit kamínkem do okna. Ale bohužel marně. Moures se spokojeně choval a předl. Když jsme se pak vraceli domů, tancoval mi kolem kotníků a provedl asi třístapadesát útoků. Jeden dokonce zákeřně až ze zídky. Lupič jeden.

Doma jsem pak napsala vzkaz, že jsme se tam s Mourínkem stavili a že ho přivedu zase ráno. Ještě jsem Mouríska vzala na chvíli dovnitř a pak jsem musela udělat něco, co hrozně, hrozně nerada. Kdyby nebyla zima, asi by to nebylo nutný, ale vzhledem k tomu, že tu nejsme pořád a on v době naší nepřítomnosti nocuje venku, nechci ho - s těžkým srdcem - brát na noc domů. Aby moc nezchoulostivěl a přežil tu přicházející zimu. I proto jsem mu vyrobila ten pořádněj domeček. Kterej mi teď pěkně bojkotuje. Vím, že je dobře nasrstěnej,

dobře napapanej a že ale taky vím, že je pro něj ta společnost hodně důležitá a tak mi to rve teda útroby. Leč Brtník vždycky řekne: “Tak si ho tu nech, ať je pak nemocnej!” a já mu dám nerada za pravdu. A těším, se, až tu budem nasáčkovaný taky a nebudem mu odjíždět.

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2020/11/20201128_121748.mp4